

SITKEI HÍREK

A Kápolnásréti Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja - II. évf. 1. szám. 2002. december

Ady Endre

EGY JÖVENDŐ KARÁCSONY

Jön a karácsony fehérén
S énhozzám is jön talán majd
Valaki a régiekből.

Csendesen lép a szobámba
S én köszöntöm: »Béke, béke.«
A küszöbön sápadt orvos.

És szorongva szól a vendég:
»Ma karácsony van, karácsony,
Emlékszel a régiekre?«

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
»Ma karácsony van, karácsony.«

És szorongva szól a vendég:
»Valami tán fáj a multból?«
Megmozdul a sápadt orvos.

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
»Hiszen én még sohse éltem.«

És hörgöve mondom én majd:
»Ki a szobámból, pogányok.«
Döng az ajtóm és bezárul.

És hörgöve mondom én majd:
»Hiszen én meg se születtem.
Karácsony van, száll az angyal.«

És a nagy, szomorú házban
Zsoltárokat énekelve
Hajnalig várom az angyalt.

Szeretettelben
teljes
Karácsonyt
és boldog
új
esztendőt!

Tettem, amit tennem kellett

Kajtár Ferenc

élettörténete 2-3. o.

Az idősek napját ünnepelték

Az idén is volt

folytatás 4. o.

Négy évre szóló program

Választott a falu 5. o.

Ünnepnapokat idézve

Évfordulók,

jeles napok 6. o.

A tanár úr elment

Lábodi Zoltánra emlékezünk... 7. o.

Sitke évszázadai

Sitke története a

római hódítás koráig 8. o.

Tekepálya avató

Versenyt

a Borostyánkertben 9. o.

Labdarúgás: hetedik hely

Az őszi végeredmény 10. o.

Kajtár Ferenc története

Tettem, amit tennem kellett!

A sitkei hősi emlékműnél számtalan látogató teszi tiszteletét. Megemlékeznek a hazatért hadirokkantokról, hadifoglyokról, illetve hozzátartozóikról is, akik gyógyíthatatlan testi-lelki sebeikkel élnek köztünk még.

Kajtár Ferenc volt hadifogoly, falunk egyik legidősebb embere emlékezik az alábbiakban saját sorsának háborús megpróbáltatásaira:

– 1909. október 3-án, Kissitkén születtem szüleim második gyermekeként. Kisgyermekoromra nem emlékszem, hisz nagyon rég volt, de tudom, hogy 4-5 éves koromtól segítettem a családi gazdaságban: teheneket őriztem. Hat éves koromban kezdtem el az elemi iskolát, ahová öt évig jártam. Utána Sárváron 4 év polgárit végeztem. Szerencsés helyzetben voltam, mert sárvári keresztanyámnál „bent-lakásoskodhatam”, míg iskolatársaim a faluból gyalog jártak be, mivel a vonatot csak 1923-ban indították. A polgári iskolát 1925-ben fejeztem be.

Szüleim negyvenkét holdon gazdálkodtak 5-6 tehénnel, ökörrrel, néhány lóval, s ezek szaporulatával. Szükség volt a dolgos kézre, így nem gondolhattam a továbbtanulásra. Meg aztán láttam, hogy az iskolázottak számára milyen nehéz az elhelyezkedés, így hát tettem, amit kellett. 1929-ben csereakció keretében Németországba mehettem, ahol érdekes tapasztalatokat gyűjtöttem a miénknél fejlettebb gazdálkodásról.

Katonai szolgálatomat, ami akkoriban hat hónap volt, Szombathelyen a tábori tüzérsz-

tálynál töltöttem le. A katonaság után folytattam, amit abbahagytam. Közben édesapám meghalt, így nyakamba szakadt a gazdaság minden gondja. Rosszul esett, hogy ezidő tájt több ízben vettek ki a munkából s vonultattak be. Volt rá példa, hogy lovastól, szeptemberestől. A jogos mentességet a katonai szolgálat alól az akkori körjegyző rosszindulata miatt nem kaptam meg. 1945-ben törzs-pótütegbe kaptam beosztást, s mint fegyvertelen alakulat tagja a határon innen - parancsra útban vissza - hazafelé kerültem az orosz fogságába. A János-háza melletti pálfai fogolytáborba vittek. Közel voltam otthonhoz, de nem mertem megszökni, mert féltettem a családot a megtorlástól. Azt reméltem, hogy úgylis elengednek, mert vége lesz a háborúnak.

Nem így történt. Vagonban Konstancába szállítottak, innen hajóval Szevasztopolba. Az elégtelen táplálkozás miatt már az úton megbetegedtem. Odaérve munkára rendelték ki, ám képtelen voltam dolgozni. A tábor felügyelője látva kínjaimat, a doktornőhöz vitt kérdezvén miért engedett ki ilyen állapotban? Mert nincs negyven fokos láza csak harminckilenc - válaszolta és visszaküldött. Ő ebbe nem nyugodott bele, elintézte, hogy a tiszt konyhán dolgozhassak. A főszakács megbetegedett, így főztem és 15-

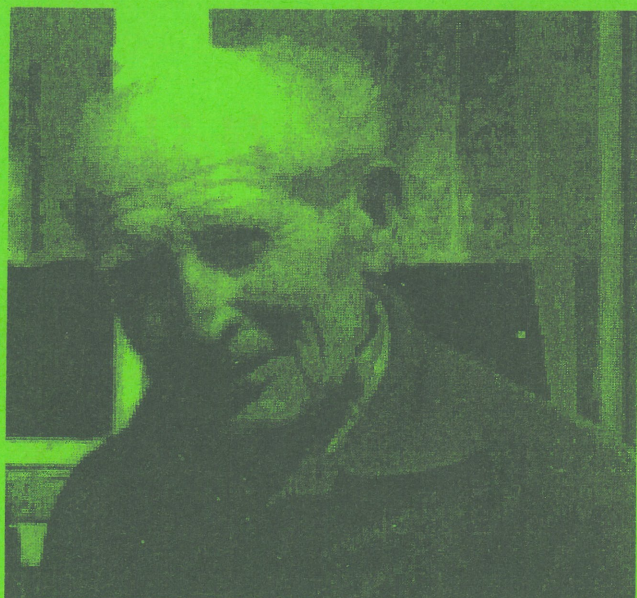
20 embernek. A jó világ rövid ideig tartott. Mikor teljesen meggyógyultam, tovább vittek másik lágerbe. A fogság sok szörnyűséget hozott számomra. Volt, hogy meghalni vittek a kórházba, de erős akaratral meggyógyultam, hiszen haza akartam jönni. Amint kilábaltam a bajból, rögtön munkára jelentkeztem. A munka jelentette számomra az életet a fogság előtt,

alatt, s a mai napig is. A sok rosszat, amit átéltem, nem kívánom felemlíteni. A lényeg az, hogy a jó Isten mindig megsegített, s én mindig bíztam és bízom benne ma is.

Sok rosszat beszélnek az orosz fogságról, de én azt tapasztaltam, hogy jó emberek mindenhol vannak. Az említett felügyelőn kívül jó érzéssel gondolok arra a „kapitányra”, aki kiharcolta, hogy a foglyok havonta levelet válthassanak az otthoniakkal.

1947 szeptemberében, 27-én értünk a Nyugati pályaudvarra, ahol fűvőszekerek és piros szegfű várt bennünket. Sitkén az első utam a templomba vezetett, akkor

ismerkedtem meg a falu új plébánosával, Göndöcs Lászlóval.

Kimondhatatlan érzés volt újra itthon lenni. Alig mertem elhinni, hogy épen megúsztam a sok megpróbáltatást. Belevettem magamat a munkába, minden örömmel pótolni akartam a kiesett időt. A sok tennivaló mellett azért arra is jutott időm, hogy a következő évben megnősüljek. Azon túl feleségemmel együtt húztuk az igát. Első gyermekünk 1949-ben született.

Sajnos nem volt felhőtlen a boldogságunk, mert nagyon nehéz idők következtek számunkra. Bár, szakadásig dolgoztunk, osztályidegennek, népellenségnek kiáltottak ki, s mint kulákot üldöztek, rettenetes terhekkel sújtva bennünket. Sokszor mondtam: rosszabbul érzem magam, mint a fogságban. Ott „ellenség” voltam az oroszok szemében - mégsem bántak velem ilyen igazságtalanul -, de a saját hazámban, falumban annyi gúnyt, megvetést, rosszakaratot, gonzságot és üldöztetést kellett elviselni, amit elképzelni nem tudtunk addig. A nehéz években családuk két kislánnyal gyarapodott. Anyám halálával ugyan megszűnt a kulákság, de az ellenséges megkülönböztetés némelyik falubelim részéről még a téeszbe is elkísért.

Szerencsére, családom összetartása és szorgalma segített legyőzni a nehézségeket. Nem sokkal a termelőszövetkezet megalkulása előtt született meg negyedik gyermekünk. Az ő kisgyerekkorától már a szövetkezet tagja voltam, előbb mint kocsis, később tehenészként dolgoztam. Akkor ott tettem, amit tennem kellett,

mellette küszködtünk a háztáji gazdaságban a család jobb megélhetéséért, gyermekeink taníttatásáért.

Úgy érzem, érdemes volt értük dolgoznom, nem éltem hiába. Örömmel tölt el a tudat, hogy ilyen szép, nagy család van körülöttem:

gyermekeim társaikkal, tíz unokám, s féléves dédunokám. Csodálatos ajándéknak érzem a jó Istentől, hogy ennyi mindent megélhettem.

Ha kérdezik, a hosszú élet titkáról azt mondom, hogy mindennek előtt a munka, az állandó mozgás lehetőleg friss levegőn. Utána a mértékletesség evésben, ivásban, szórakozásban. Folytathatnám a változatos étrenddel, de lehet, hogy nekem még a koplalás is jót tett a fogságban. Mindenki számára követhető receptet nem tudok mondani, hisz minden ember más, mások a körülmények, más hatások érik. Mindenesetre nem árt, ha szem előtt tartjuk az Írás szavait is: Tiszteld Szüleidet, hogy hosszú életű légy a Földön!

Lejegyezte:
Bediné Kajtár Katalin

INKÁBB UKRAJNÁBAN, MINT MAGYAR FÖLDÖN DÜLJON A HÁBORÚ!

TÁBORI POSTAI LEVELEZŐLAP.

A felvett levélnek kell betölteni a következőket:

Cím:

A tábori posta száma: 217/50

A feladó neve: Kis és Nagy István

A feladó foglalkozása: Levelező

A feladó címe: Nagy István

A feladó ára: 1 fillér

M. Kir. állami nyomda, Budapest, 1942.

Kedves Bajtársaim!

Levente-ifjúságunk az 1. ünnep- és verseny-napján szeretettel gondol rátok, akik messze földön vívjátok a hősi harcot édes hazánkért, magyar szabadságunkért, itthon levő minőségünkért. Kérjük a mindenható Istent, hogy vezessen diadalra, győzelemre benneteket, oltalmazza drága élteteket, hozzon vissza szerencsésen minőségjaitokat !!!

Nagy István 1942. június 21.

Szebb jövőt !!!

Ph. Nagy István

Levelező

Levelező

Levelező

Levelező

Levelező

Az idén is volt folytatás

Az idősek napját ünnepelték

Kis községünkben már hosszú évek óta nem volt öregek napja. Senki nem tartotta fontosnak, hogy falunk lakosságának 1/7 részét kitevő 70 év feletti időseket felköszöntse, s legalább egy évben egy délutánt rájuk áldozzon.

Áldozat. Talán nem is jó szó. Hisz az áldozatokat még ők hozták azokban az években, amiről a mi korosztályunk csak elbeszélésekből hallott. Néhányan közülük átéltek két világháborút, átvészelték sok-sok munkával a Rákosi rendszert. Nem sorolom tovább. Egyszóval, megérdemlik, hogy figyeljünk rájuk.

Ebbe akkor gondoltunk csak igazán bele, mikor - miután Sitke község képviselőtestülete megszervezte az öregek napját - a szerény csomagok kiosztásakor minden öreg szeme csillogott. Volt akié az örömtől, volt akié a könnyektől. Hálások voltak, hogy valaki gondolt rájuk. Rájuk, akik rohanó világunkban leginkább egyedül töltik mindennapjaikat.

Aztán eljött a következő év vége. Félő volt, hogy a sok program mellett (citerás évforduló, futballöltöző avatás, mikulás, falukarácsony) már nem marad idő az öregek napját megszervezni. De szerencsére vannak még Sitkén olyan aktív emberek, akik jönnek segíteni a hívó szóra - akár hetente is. Sütötték a süteményeket, takarítottak, terítettek, csomagokat készítettek. Köszönet érte.

Kiss Lászlóné köszöntötte a megjelenteket és felkérte Kovács Ferenc országgyűlési képviselőnket ünnepi beszédének megtartására. Ebben Kovács Ferenc elmondta, hogy az idősek köszöntése nem kegy, hanem kötelesség. Kötelességünk megbecsülni falunk idős polgárait, akik nélkül nem lenne Sitke ilyen szépen fejlődő település, ha ők nem dolgoztak volna annyit és olyan szorgalmasan örök életükben és még napjainkban is. Reményét fejezte

ki, hogy az a hagyomány, ami most elkezdődött folytatódni fog akkor is, amikor a most fellépő óvodásokat, iskolásokat köszöntik unokáik. Falunk idős polgárainak jó egészséget, sok-sok szeretetet és hosszú életet kívánt.

Ezután az óvodások adták elő kedves kis műsorukat, amely mosolyt csalt mindenki arcára. Majd az iskolások betlehemi játéka közben élhettük át a kis Jézus születését. A gyermek citerazenekar népdalaival fokozta a jó hangulatot, amit aztán a Sárvári Néptánc együttes tett teljessé pattogó ritmusú dalaival, táncaival.

Még ropták a táncot a színpadon, amikor a felszolgált debreceni illata töltötte be a kultúrház levegőjét, amire aztán már csúszott a finom bor is. Így aztán jó hangulatban zárult a délután. Dr. Szijártó Valéria jegyzőasszonnyal együtt énekeltek, nótáztak a végére maradottak.

Csak azt sajnáltuk igazán, hogy falunk legidősebb lakosait, a 96 éves Virág Gáspárnét és a 90 éves Pajor Benedeket nem köszönthettük körünkben, ők otthonukban lettek felköszöntve, csakúgy mint azok az öregek, akik nem tudtak eljönni ünnepségünkre. Ők is otthon kapták meg a támogató vállalkozások jóvoltából összeállított ajándékcsomagot.

Támogatóink voltak: Mezőgazdasági Rt. Sárvár, Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület Sitke, Vöröskereszt Sárvár, Kovács Ferenc országgyűlési képviselő Sitke, Germán Ervin vállalkozó Sitke, Sebesi Sándor vállalkozó Sitke.

Engedjék meg, hogy írásomat a műsorban fellépő óvodások zárszavával fejezzem be:

Kedves öregek! Maradjatok meg sokáig közöttünk erőben és egészségben!

Gróf Lászlóné

(Az idei folytatásról következő számunkban tudósítunk)

FÉNYÁRBAN A SITKEI KÁLVÁRIA KÁPOLNA

A kissitkei műemlékjellegű kálvária kápolnát Felsőbüki idősb Nagy Sándor építette 1871-ben. Felszentelésére - 130 éve - 1872. február 14-én került sor. A villámsújtotta épület 1986-ig az enyészete volt. Azóta közösségi összefogással a pusztulástól megmenekült, a felújítástól megszépült. (Igaz, ten-nivaló is maradt bőven!)

A távolról is jól látható kéttornyú épület az idén valódi értelmében is reflektorfénybe került. Díszkivilágítást kapott. A beruházást a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület finanszírozta. A kiviteli munkát a sárvári Elektro-Top Kft. végezte.

Az önkormányzat oldala

Négy évre szóló program

Sárvár város jegyzője Sárvár város Polgármesteri Hivatala bevonásával látja el Sitke község önkormányzata működésével, valamint az államgazgatási ügyek döntésre való előkészítésével és végrehajtásával kapcsolatos feladatokat.

A feladatokat a Polgárinesteri Hivatal magas színvonalon látja el. Önálló jegyzőség létrehozásával a ciklus végéig nem kell foglalkozni.

2000. július 1-én jött létre az Általános Művelődési Központ. Az intézmény szervezeti egysége az 1-4. tagozatos iskola, a napköziotthonos óvoda, a 100 adagos konyha és a művelődési ház. Az intézmények fenntartása nagyon költséges, de a falu fejlődése és a népesség megtartása miatt fontos feladat. Polgármesterként az intézmények jószínvonalú működését támogatja.

Az elmúlt ciklusban az önkormányzati vagyon számbavétele megtörtént. Cél az önkormányzati vagyon gyarapítása és eredményes működtetése. Gondolkodni kell az elaprózódott földingatlanok hasznosításáról, amelyek elsősorban a zártkertben találhatók.

Kommunális fejlesztés terén el kell érni, hogy a ciklus végére a község belterületi útjai felújításra kerüljenek, illetve a Vadkert utca felső szakaszának kiépítése megtörténjen. A gyűjtőedényes személtszállítás 2003. január 1-gyel bevezetésre kerül. A belvízelvezetést a József Attila utcában, a Vadkert utcában, a Petőfi utcában, a Dózsa utcában és a

Kossuth utcában is meg kell oldani. A zártkerti utak javításában is előre kell lépni, pályázati lehetőségek kihasználásával.

A szennyvízelvezetés megvalósítása a nemzetközi és hazai pályázatok függvénye. A község rendezési és szabálvozási tervének elkészítése után a házhelyek kialakítása ügyében is lépni kell.

A fiatalok első lakáshoz jutását az önkormányzati rendelet módosításával kell elősegíteni. A ciklus végére el kell érni, hogy az állandó lakosok száma érje el a 700 főt.

Keresni kell a helyben foglalkoztatás lehetőségét, elsősorban a nők illetve a csökkent munkaképességűek körében.

A község civil szervezetei továbbra is vegyenek részt a szabadidő kellemes és hasznos eltöltésében, a hagyományok ápolásában, és új hagyományok teremtésében. Vegyék ki részüket a község szépítésében, a kulturális értékek megőrzésében. Tevékenységüket a képviselő-testület segítse és támogassa.

A községet az idegénforgalom számára is vonzóvá kell tenni. A helyi vállalkozók törekedjenek a lakosság szükségleteinek jószínvonalú kielégítésére.

Sitke, 2002. november 4.

Domján Lászlóné
polgármester

Választott a falu

2002. október 20-án megtartott polgármester és helyi önkormányzati képviselők választása Sitke községben zavartalanul és eredményesen zajlott le. A választást 5 fős választási bizottság bonyolította. A választási bizottság munkája már a választások napja előtt megkezdődött. A jogszabályban meghatározott jelölt-állítási határidő letelte után a jelöltek nyilvántartásba vette. Hitelesítette a szavazólap mintákat, ellenőrizte a szükséges nyomtatványokat, a szavazóhelyiséget. Lebonyolította a választást és megállapította a végeredményt.

A községben 543 választásra jogosult közül 255 fő (46,9 %) élt választójogával. A polgármesteri tisztségre egy fő jelöltette magát Domján Lászlóné személyében, aki a választáson 199 szavazatot kapott.

A 7 fő képviselői mandátumért 13 fő indult (itt is jelöltette magát Domján Lászlóné.) Közülük Poós Gusztáv (152), Gaál József (148), Kéthelyi Károly (115), Palkovics Sándor (113), Gaál Tibor (110), Morgós István (101), Kiss Lászlóné (96) szavazattal nyerte el a képviselői megbízást. Kiss Lászlóné és Gróf Lászlóné között szavazat egyenlőség jött létre, ezért a Választási Bizottság sorolással döntött a mandátumról.

További sorrend: Sebesiné Fider Rozália 85, Kiss Tibor 71, Vass Krisztián 62 és Pupp László 42 szavazat.

November 27-én, második nekifutásra sikerült a képviselő-testületnek alpolgármestert választani Morgós István személyében, aki az önkormányzatok megalakulása óta tagja a falu vezető testületének.

Ünnepelt a Nyugdíjas Klub

Megalakulásának tizedik évfordulóját ünevelte a sitkei nyugdíjasklub. A kastélyfogadóba gyűltek össze a meghívott vendégek és a klubtagok.

Az elnök üdvözlő szavai után Kovács Ferenc országgyűlési képviselő köszöntötte a nyugdíjasokat, és örömeinkre büszkeséggel beszélt falunkról, ahol a többi civil szervezettel együtt a nyugdíjasklub is működik. Jó egészséget és további jó munkát kívánva fejezte be köszöntő beszédét a képviselő.

A vendégként jelen lévő Horváth Ferenc evangélikus lelkész meglepéssel vett tudomást a sitkei nyugdíjasok összetartásáról, és Isten áldását kérte a tagokra és családjaikra.

Kiss Lászlóné, a helyi ÁMK igazgatója közeli családtagját említve gondolt vissza arra az időre, amikor az említett családtag is nagyon szívesen járt el a klubba. Kérte, tartson össze ez a kis csapat és működjenek a falunkban.

Domján Lászlóné polgármester asszony, mint klubtag is, elmondta, hogy a lehetőségek szerint részt vesznek a tagok a park és a temető környékének rendezésében, s ha szükséges a rendezvények előkészítésében, de tehetségükhöz mérten anyagilag is hozzájárulnak azokhoz. Nagyon szívesen jár el a klubba és a szintén sikeresen működő díszítőszakörnek is aktív tagja. Támogatja a civil szervezeteket, amit mi, a nyugdíjasklub tagsága megköszönünk, hogy a nem könnyű pénzügyi helyzetben is megtalálja a támogatás lehetőségét.

Gazdagné Papp Anikó, a távollévő díszítőkör vezetőjének gratulációját tolmácsolta, erő, egészség és jó kedély legyen mindig társa a klub tagjainak.

A köszöntő beszédek után szerény estebéd elfogyasztásával, beszélgetéssel fejezték be az ünneplést.

Hencz Lajosné

Jövőre kukás hulladékgyűjtés

Az önkormányzat értesíti a lakosságot, hogy a kukás hulladékgyűjtés és szállítás előreláthatólag 2003. január 1-én indul. A szemétgyűjtő edények megvásárlása folyamatban van. A kukák egyenkénti beszerzési költsége (kb. 6-7.000 forint között mozog) felét állami pályázaton nyerte el a község. Az ügyben további tájékoztatást még az év folyamán ad a polgármesteri hivatal.

Az idei ünnepre készülve, a község elmúlt karácsonyának szellemét idézzük

December 21-én délután három órakor a sitkei kultúrház tárt ajtókkal várta községünk apraját-nagyját, hogy a gyönyörűen feldíszített karácsonyfa alatt együtt ünnepeljük meg a kis Jézus születését. Szívet melengető érzés volt, amint a terembe belépő gyermekek szemében visszatükröződtek a csillogó fények.

Nagy öröm volt a rendezők számára, hogy az ünnepség kezdetére megteltek a székek, nem volt hát felesleges a sok próba, nem készültek hiába.

Domján Lászlóné polgármester asszony ünnepi beszédével kezdődött az ünnepség, melyben az egymás iránti odafigyelésre, embertársaink megbecsülésére, összefogásra kérte a jelenlévőket, a vásárolt ajándékok mellé pedig sok-sok szeretetet kívánt.

Bájos színfoltja volt az estnek az elsősök által előadott kis vers, melyet a sitkei általános iskolások betlehemezése követett, mely alatt szinte újra átéltek azt a több mint 2000 évvel ezelőtti éjszakát, amikor a Megváltó eljött közénk. Talán még a közönség legifjabbika a maga fél évével is átérzte, hogy itt és most valami nagyon szépről és fontosról lehet szó, mert élete első karácsonyfája alatt tágra nyílt szemmel figyelte az eseményeket, a pásztorok útját Betlehemig, a napkeleti bölcsek főhajtását a jászolban fekvő Jézuska előtt, Szűz Máriát, amint kisfiát altatgatja, s Szent Józsefet, aki hálásan köszöni meg az emberek jóságát.

Az előadás Kiss Lászlóné, Fülöp Nándorné és Szabó Katalin pedagógusok munkáját dicséri. Ezután kedves kis verseket, dalokat hallhattunk a karácsonyról, majd Gróf Alexandra Vivaldi Négy évszakjából a Tél című részletet adta elő furulyán.

„Fehér karácsony, úgy vártunk rég, ma gyertyát gyújtunk a szeretet ünnepén...” csendült fel e dallam, s az iskolások kezében sorban gyulladtak ki a csillagszórók. Utolsó műsorszámként a gyermek citera együttes lépett fel, s a közönség velük együtt énekelte a Mennyből az angylt s más karácsonyi dalokat.

Aztán a falu karácsonyfán is meggyulladtak a csillagszórók, s méltó befejezéseként az ünnepségnek a citerások így énekeltek:

*„Béke legyen a világon,
Béke angyal földre szálljon
Krisztusunk megszületett
Világ megváltója lett.”*

Hazafelé indulva még egy kis ajándékot is kapott mindenki az önkormányzattól, aki eljött és velünk együtt ünnepelt.

Gróf Lászlóné

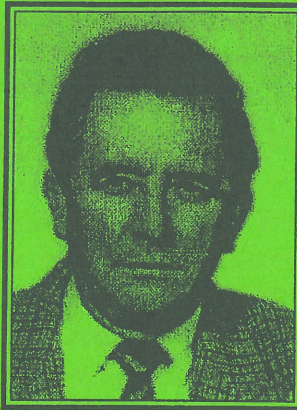
Itt hagyott bennünk Lábodi Zoltán!

Életének 67. évében váratlanul elhunyt Lábodi Zoltán tanár úr, a sitkei citerazenekar egyik alapítója és vezetője.

Halálának híre a döbbenet erejével hatott mindannyiunkra. Hogyan lehet ez? Hiszen tele volt energiával, tele volt tervekkel, tevékeny nyugdíjas éveit fiatalokat megszágyenítő erővel dolgozott. Újabb és újabb csoportokat szervezett, a 25 éves pávakör, a 35 éves citerazenekar, a sitkei utánpótlás citeraegyüttesek mind-mind kifogyhatatlan energiájának gyümölcsei. Mindig volt ereje ahhoz, hogy megvívja a minden napok küzdelmeit, hogy legyőzze az előtte álló akadályokat, kitűzött céljaiért szívós kitartással munkálkodott. Most azonban örökre magunkra hagyott bennünket.

A fellépéseken kezével, szemével, mások számára értelmezhetetlen mozdulatokkal többé már nem irányítja csoportjait. Már ismertük minden rezdülését, egy pillantásából is értettünk. Amikor átmeneti nehézségeket élt át a csoport, azt mondta, rajta nem múlhat, ő nem hagyja abba. S valóban, töretlen akarata egybetartott minket. De most, hogy mégis itt hagyott bennünk, a jó hangulatú próbák, a szereplések izgalma, a kirándulások vidámsága ad majd erőt ahhoz, hogy az általa megkezdett úton tovább menjünk.

Hiánya fájoan kínzó, nem szól többé hozzánk, nem énekel velünk. Nem inti csoportjait szereplésre, nem jelzi, hogy ismételni kell. Nem mosolyog biztatóan felénk, nem nézhetünk össze a szereplések alatt. De nem hal meg az, aki tevékenyen élt, mások szolgálatára tette fel életét, aki egész életében tanított, nevelt. Elment közülünk, nem látjuk többé, nem találkozunk vele, de itt él köztünk az emléke-

zetünkben, továbbviszik elképzeléseit, folytatják, amit elkezdett. Ha lelke letekint majd a csillagok közül, láthatja, hogy hűek maradtunk emlékéhez, folytatjuk az általa kijelölt utat, hisz hosszú évek fáradságos munkájával kinevelte már az utánpótlást. Élete teljes értékű volt. Megtalálta a földi boldogságot, amit a ki nem alvó hivatástudat, a harmonikus csa-ládi élet és az elhivatott művészi tevékenysége tett teljessé.

Számunkra Ő sohasem lesz halott, örökké élni fog, akár a csillagok. Nyugodjon békében!

A Gérce-Sitke pávakör tagjai és a sitkei gyermek citerások

Tanár úr, kérem, ez nem volt túl szép Tőled, hogy csak úgy itthagyjál bennünket, se szó, se beszéd. Árván hagyta a családot, minket, sitkei és gércei tanítványaidat, kemesesaljai, sárvári barátait és a citerádat. A nagysimonyi szőlőhegyről nem is beszélve! Pár napja még kicsit kérkedve panaszkodtad, hogy nyugdíjas éveidre szeretted volna eladni a szülőktől örökölt szőlőhegyet, és lám csak, úgy belemerültél, hogy még a szomszéd hegyet is megvetted. Amikor valamilyen ok miatt számvetést kell készíteni, a sokszor unalmas hétköznapiokon elvégzett munkánk összessége adja ki az eredményt.

Zoli bátyám! Talán magadban soha nem ismerted be, de Te nem tudtál volna félálgon égni. Egy percre sem megállni, mindig a holnapért, a holnap terméséért tenni - sajnos most már múlt időben mondható csak: ez volt az ars poeticád. A rabszolgamunkát adó szülőföld csak a hangyaszorgalomnak adja gyümölcset. Egy pohárnyi jó bor rengeteg izzadságcsepp eredménye.

A kicsiny, húrok pengetéséhez még gyenge gyermeki kezeket hozzásegíteni egy tiszta hang, egy dallam megszólaltatásához nem türelmetlen, rest embernek való. Egy szépen hangzó nóta, dal rengeteg türelem és szeretet eredménye.

Kedves Lábodi tanár úr! Köszönjük azt a sok-sok szeretetet, mellyel minket megajándékozta. Köszönjük a nevelést, mellyel segítettél nekünk kultúránkat és azon keresztül önmagunkat is felfedezni. Szeretetet csak azok tudnak kapni, kik nem fukarkodnak adni. Gényusok és a nagy formátumú prédikátorok, tanítók szülőföldje a miénk. Egy ilyen, igazi közösségformáló személyiség hagyott minket árván. Abban azonban biztosak lehetünk, hogy tanítványaid között is vannak olyanok, akik ezt a rengeteg lemondást, áldozatvállalást követelő munkát viszik majd tovább. Lesz a primasciterának méltó gazdája! A rádiós hang- és a televíziós képfelvételeken kívül munkád örök értékűen fennmarad tanítványaidban és majdan az ő tanítványaikban.

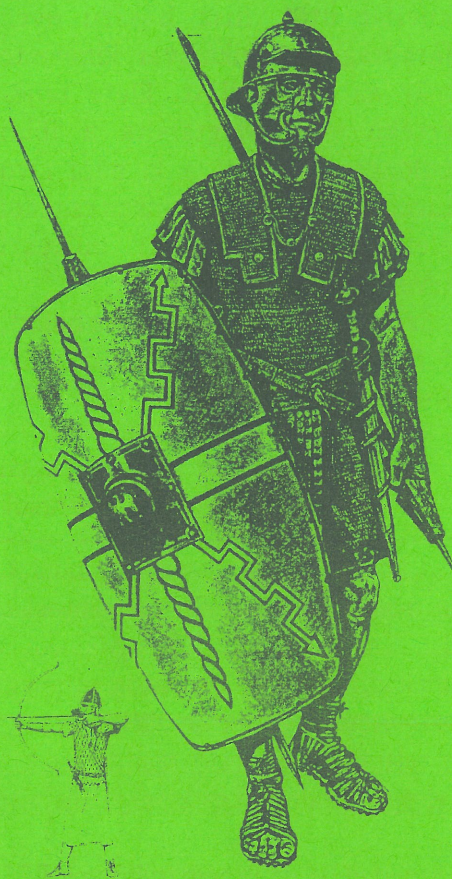
A Jóisten is nekikeseredett fent a mennyekben, esernyők alatt hallgattuk a koporsódra hulló rögök tompa koppanását. Veszteségünk nagyon nagy és fájdalmas! Zoli bátyám, hej, de sokszor kérdezted: hogy is van az a nóta, Ferikém? És már bele is kezdte a dalba és örökké mosolygós szemeid éneklés közben mindig ragyogtak.

Sajnos, soha többé nem kérde.

Kovács Ferenc, sitkei fogadós országgyűlési képviselő

Sitke évszázadai 1.

Sitke története a római hódítás koráig

A táj domborzati elemeit alkotó vulkáni kiemelkedéseket a Pannon-tenger feltöltődését követő vulkáni működés alakította ki. A Hercseg-hegy (230 m) 4-4,5 millió évvel ezelőt keletkezett. A Gérce, Sitke és Vásárosmiske között húzódó domb-sor egy 5 millió éves vulkán maradványa. A Hercseg-hegytől nyugatra, Gérce határában elhelyezkedő egykori vulkán krátertavában keletkezett alginit kőzetben megőrződött az ősi növény- és állatvilág maradványa. A napjainkra jellemző talajtakaró és növényzet a jégkorszakot követően kezdett kialakulni.

Az emberi civilizáció hajnalán Sitke vidékét összefüggő erdő-takaró borította. A XXI. századra alig maradt nyoma ezeknek az óriási kiterjedésű tölgyeseknek,

amelyek 2000 esztendeje még annyira jellemzőek voltak. A római természettudós idősebb Plinius (Kr. u. 23-79) a Dunántúlt „makktermő Pannónia” néven említette írásaiban. A római írók e fennsígas rengetegeken farkasokról, medvékről, vaddisznókról és szarvasokról számoltak be.

A Kemenesháton elsőként nagyszámban a Halomsíros-kultúra népe telepedett meg a Kr. e. XV-XIV. században. Sitkén az ember megjelenésének első emléke a település körzetében lévő halomsír. A halomsírban történő temetkezés több kor emberére jellemző. Egyaránt alkalmazta a Halomsíros kultúra népe, a koravaskori népek, a kelták és a rómaiak. A község körzetében lévő a szakirodalom a koravaskor (Kr. e. VIII-IV. sz.) időszakára datálja, a pontos korát azonban csak a régészeti ásatás határozhatná meg. A koravaskori Hallstatt-kultúra halomsírjaiban a társadalom vezető rétege temetkezett. Az itt élő lakosság népi hovatarozása vitatható. A római írók ugyan illireket említenek a Dunántúlon, de a Vas megyében előkerült leletek inkább arról tanuskodnak, hogy a halmok alatt nyugvó arisztokrácia vidékünkön a mai Ausztria területén élő norious és az adriai venét népességgel mutat rokonságot.

A Kr. e. V-IV. század fordulóján a Dunántúlt a nyugatról érkező kelták vették birtokukba. E nép az emberi élet három területén hozott döntő változást hazánk történetében: tömegesen használták a vasat, az edényeket korongon készítették és görög

mintára pénzt vertek. Az érmek alapján megállapítható, hogy a megye területén - így Sitkén is - lakó kelták a boj-auriscus törzsszövetséghez tartoztak, amely e korban a Kárpát-medence egyik legerősebb katonai-hatalmi tényezőjének számított. Erejét Kr. e. 40 körül az Erdély területén élő dákok törték meg. E hadjárat következtében hatalmuk meggyengült, a lakosság egy része elvándorolt.

A kelták központjaikat erődítés-sel vették körül, településeik több esetben városi jelleget öltöttek (pl. Velem-szentvid). Sitke mellett is megfigyelhető egy megerősített telep Földvárpusztán. Ez az erdőben fekvő, a Rába magas partja által védett és sánccal körülvett telep valószínűleg a boj-auriscus törzsszövetséghez tartozó Arrabiates (Arrabo, azaz Rába vidékén lakók) kelták központja lehetett.

A Nyugat-Dunántúl Kr. u. 6-tól az új hódítók, a római hadsereg felvonulási területévé vált, egy évtized alatt pedig tartósan megszállták a Borostyánkő körzetét: Augustus császár katonái megjelentek a Rába partján. A földvárpusztai erődített telep lakói meghódoltak a rómaiak előtt. A római foglалás egy érdekes emléke az a kelta éremkincs, amely a Rába árteréből került elő, s amelyet egykori elrejtője már sohasem tudott előásni...

Nagy Miklós

Tekepálya avató és verseny a Borostyánkertben

Május 18-án ismét sportlétesítményt avattak Sitkén. Az új tekepályát a Borostyánkert Vendéglő üzletvezetője, Germán Ervin köszöntő szavai után Dr. Szijártó Valéria jegyző avatta fel. Avatóbeszédében hangsúlyozta, hogy a tekepálya nagy hiányt pótol a tekézők népes táborában. Az ünnepségen megjelent nagy számú vendéget és sportolót a tekézés múltjába és fejlődéstörténetébe is beavatta a jegyző.

Ezt követően Marton István esperes sitkei plébános áldotta meg az új sportlétesítményt, majd Dr. Varga Zoltán megyei sportigazgató, biztató és buzdító szavai hangoztak el. A nemzeti színű szalag átvágását követően vette kezdetét a Borostyánkert Kupa csapatverseny, amelyen 12 csapat indult.

Eredmények (csapat)

Nők: 1. Sárvári Polgármesteri Hivatal 314 fa

2. Sitkei Amazonok 309 fa

Férfiak: 1. INOVA - KFT Sárvár 587 fa

2. Bábuk Celldömölk 538 fa

3. Sitkei Öregfiúk 479 fa

Egyéni:

Nők: 1. Gróf Gusztávné 107 fa

2. Dr. Szijártó Valéria 101 fa

3. Vass Imréné 82 fa

Férfiak: 1. Gosztolya László 104 fa

2. Szénhelyi Frigyes 160 fa

3. Tóth Sándor 150 fa

A győztes csapat elnyerte a Borostyánkert Kupát. Az 1-3. helyezettek oklevél és éremdíjazásban részesültek.

A sportnapon az új létesítményről és a versenyszervezésről nagy elismeréssel szólt Varga Gábor és Bokor István a Vas megyei Teke Szövetség elnöke és alelnöke.

(Kiss László)

a versenybírószám titkára

Az avatóbeszéd

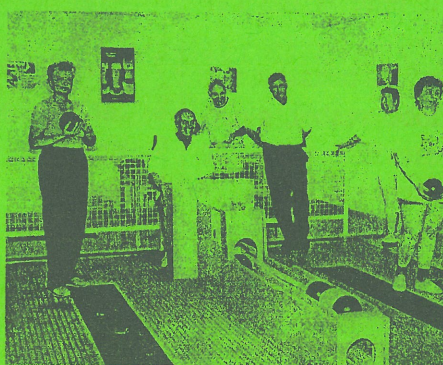
Ismét sportlétesítményt avathatunk Sitkén. Rövid időn belül a másodikat. A múlt év december 1-én új sportöltözővel gazdagodott a falu, most pedig magánberuházásban készült el a kétsávos, a kor követelményeinek megfelelő automata tekepálya.

A tekepálya nemcsak Sitkén újdonság, hanem egész Kemenesalján. Volt idő, amikor már működött kuglipálya Sitkén, természetesen nem ilyen szép, modern, automata, amelynek avatására most összegyűltünk. A kisközségnek a korábbi években nemcsak kuglipályája, hanem a köves dombon labdarúgó pályája, a nyolcosztályos iskolának salakos kézilabda pályája és városi színvonalat meghaladó felszereltségű tornaterme volt. Csak

kevesen emlékeznek arra, hogy a faluban egyidőben négy röplabdapálya is volt. A meglévő sportlétesítményeket rendszeresen használták is a fiatalok. Gazdag sportélet jellemezte ezt a közösséget. Ma is büszké a Falusi Spartakiádokon elért atlétikai, sakk, asztalitenisz eredményekre, továbbá a jól működő labdarúgó csapatra.

A teke sportágnak viszont nem alakultak ki, nem alakulhattak ki a hagyományai, éppen ezért öröndetes, hogy a mai versenyre 13 csapat küldte el nevezését.

Különböző feltevések vannak a tekézés múltjával kapcsolatban. Akadnak olyanok, akik szerint a tekézés az ókori görögök korából származik, így például: Odüsszeusz házában Pénélopé udvarlói tekéztek. Előfordult, hogy a pogány germánok követő, kődobó játékát nevezték el tekézésnek és így tovább. Ezek mind csak feltevések, tudományosan nem bizonyítottak.

A legrégibb okmányjellegű forrásmunkából megállapítható, hogy a tekejátékot a XIII. században már nemcsak ismerték, hanem szerfelett kedvelték is. Abban az

időben - is - népi mulatságnak számított a tekézés, s kétféle módon játszották: a golyót dobták és gurították is a célul szolgáló bábuk felé. A XIII. századtól kezdve sok bizonyíték maradt meg a tekézés múltjából. Amiről a legtöbb utalást találni, a tekézés kedvelői, hódolói a nép soraiból kerültek ki, mégpedig századról-századra.

S mert a nép fiai kedvelték, a tekézés szinte kizárólag népiünnepélyeken jelentkezett. Mind vásosokban, mind a falvakban a búcsúkon, a vásárokon a lövészegyleti ünnepségeken a szabadban tekéztek.

A XV. században a vendéglősök rájöttek arra, hogy a tekejáték népszerű, üzleti vonzerő, s a kocsmák mellé mind többen építettek kezdetleges kuglipályákat. (A kugli szó a német die kugelből származik. Jelentése gömb, golyó.)

Eleinte kemény földön gurították a golyót, később agyagréteggel borították. A pálya felülete többnyire egyenletlen, durva volt, s ezért a célbatalálás is meglehetősen nehéznek bizonyult. A hibákat azonban igyekeztek eltüntetni. Tölgyfa pallókat raktak a dobóhelyre, majd a nap ellen lugassal védték a dobóteret, végül az egész pályát befedték. Hazánk történetében már a középkorban szerepelt a teke szó. Tekének nevezték azt a kőgolyót, amelyet harci eszközként az ostromlott vár faláról a támadó ellenségre gurítottak.

Mivel háborúban használták a tekét - szerepelt a harci játékok, a harci gyakorlatok között is. Lovagok, harcosok,

haditengerészek népszerű sportja volt a középkorban. Nehéz játék volt, rátermettséget, erős testi munkát, nagy figyelmet kívánt.

Nálunk Mátyás király idejében a nép kedvelt játéka lett. Az akkori tekézés természetesen lényegesen eltért a mai tekézéstől. Az idők folyamán befutott szórakozás, sport lett a tekézés. A vendéglők, fürdők üzemeltetőinek megengedték, hogy a söntésben sakkon kívül tekézést is játszanak. A vendéglősök mind nagyobb érdeklődést tanúsítottak a tekézés iránt, hogy törzsközönségüket megtarthassák. Befedték a pályákat, téle is használhatóvá tették azokat.

A teke idővel bekerült a házakba, termekbe, pincékbe. Előbb vasból, gipszből, márványból, cementből, aszfaltból építettek pályákat. Parkettal, linóleummal, deszkával borították, s jöttek az aszfalt, parkett stb. pályák. Tökéletesítették a golyófogó vermeteket a golyónak visszafutót szereltek fel, a bábuk és a golyók egyre jobb anyagból készültek, eredményjelző berendezések születtek, s a legutóbbi időkben a pályaépítés technikája még tovább tökéletesedett az automata pályákkal, ahol már nem emberi kézzel történik a bábuk felállítása.

A pályák, a felszerelések fejlődésével egyre népszerűbb lett a tekejáték, a tekesport. Mára kialakult szövetségi és bajnoki rendszere lett, amely igyekszik alkalmazkodni a sportággal szemben támasztott követelményekhez.

Megköszönöm Germán Ervin üzletvezetőnek és munkatársainak, hogy létrehozták a korszerű sportlétesítményt, hogy megszervezték a Borostyánkert Teke Kupát.

Kívánom, hogy sok öröme teljék az új létesítményben, a sportolóknak pedig kívánok gazdag sportélményeket. Jó szórakozást, sportszerű versenyzést!"

L A B D A R Ú G Á S

A megyei II. osztály

Strabag Sárvár csoport

A felnőtt bajnokság őszi végeredménye:

1. Bő	15	10	3	2	44:18	33
2. Ikervár	15	10	1	4	39:13	31
3. Hegyfalú	15	10	1	4	30:23	31
4. Pecöl-HOZER	15	9	2	4	39:21	29
5. Ölbő	15	8	4	3	40:21	28
6. Jákfa	15	8	2	5	26:23	26
7. Sitke-Sárvári Security	15	7	4	4	41:24	25
8. Szeleste-Pósfa	15	7	3	5	28:23	24
9. Kenyeri	15	6	5	4	22:17	23
10. Hegyhát	15	5	2	8	29:38	17
11. K.Kemenesi Tej	15	4	4	7	23:28	16
12. Nagysimonyi	15	3	4	8	19:55	13
13. Ostffyasszonyfa	15	2	6	7	17:27	12
14. Csénye	15	3	2	10	18:32	11
15. Mersevát	15	2	3	10	21:41	9
16. Simaság	15	2	2	11	10:42	8

Az ifjúsági bajnokság őszi végeredménye:

1. Kenyeri	15	12	1	2	51:12	37
2. Pecöl-HOZER	15	11	-	4	55:27	33
3. Hegyhát	15	10	2	3	54:42	32
4. Jákfa	15	10	1	4	50:13	31
5. Ölbő	15	9	1	6	38:27	28
6. Simaság	15	9	-	6	49:36	27
7. K.Kemenesi Tej *	15	8	3	4	47:23	24
8. Sitke-Sárvári Security	15	7	2	6	35:33	23
9. Nagysimonyi	15	7	2	6	37:43	23
10. Ikervár	15	7	-	8	29:36	21
11. Hegyfalú	15	5	3	7	41:36	18
12. Szeleste-Pósfa *	15	6	1	8	28:21	16
13. Csénye	15	3	2	10	14:47	11
14. Mersevát	15	2	3	10	23:55	9
15. Ostffyasszonyfa	15	1	-	14	13:46	3
16. Bő	15	1	1	13	12:79	4

SITKEI HÍREK

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

Szerkeszti a szerkesztőbizottság: Gróf Lászlóné, Kiss László, Nagy Miklós, Pajor András

Felelős szerkesztő: Pajor András (A szerkesztőség postacíme: 9671 Sitke, József A. u. 1.)

Készült a sárvári Újsziget-Rota nyomdájában